

Ο ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Αθήναις και Πειραιεί,
 ετήσια δραχ. 10, εξαμηνία δραχ. 6.
 Έν ταίς Έπαρχίαις,
 ετήσια δραχ. 12, εξαμηνία δραχ. 7.
 Έν τῷ Έξωτερικῷ,
 ετήσια φράγ. 16, εξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Εἰς τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα πάσης ἐξουσίας αἱ πράξεις ἀποβλέπουσι τὴν εὐημερίαν τῶν πολιτῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ τὰς πράξεις ἐνεργούντες ἄρχοντες ἐνδέχεται ἐκ πλάνης, ἐκ κακῆς σκέψεως, (εἰσὶν ἕκαστος ὡς ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἐλάττωστος), νὰ μὴ ὦσι λυσιτελεῖς εἰς τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ, ὠρίσθη καὶ ἄλλη ἐξουσία, ἣτις εἶναι ὁ τύπος, τῆς ὁποίας προορισμὸς εἶνε ἡ παράστασις καὶ ἐξελέγησι τῶν τοιούτων πράξεων, ἡ ὑποστήριξις τῶν συμφερόντων εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ ἡ ὑπόδειξις τῶν ἀναγκῶν καὶ παντὸς συντελούντος εἰς τὴν εὐημερίαν τῶν πολιτῶν πρὸς διαφωτισμὸν καὶ καθοδήγίαν τῶν ἀρχόντων· ὁ τύπος οὕτως εἶνε ἡ φωνή τῶν ἀρχομένων, ὅταν οὗτοι στεροῦνται τινός, ὅταν πράξῃ τις τῆς ἐξουσίας δὲν συντελεῖ εἰς τὴν εὐημερίαν αὐτῶν· εἶνε φωνὴ ἀλγούντων ἀρχομένων· καθάπερ ὁ πόνος εἶνε φωνὴ πάσχοντος σώματος ἐκ τραύματος ἢ ἐκ νόσου.

Ὁ τύπος λοιπὸν εἰς τὰ συνταγματικὰ κράτη εἶνε ἰδίᾳ ἐξουσία, παρισταμένη ἐκ μέ-

ροῦς τῶν πολιτῶν, ἐκφράζων τοὺς πόθους καὶ τὴν κοινὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ κρίνων ἐπὶ τοῦ λυσιτελοῦσιν ἢ μὴ πάσης πράξεως ἐξουσίας πρακτικῶς ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν, καὶ ὑποδεικνύων τὰ ἀρμόδια καὶ συμφερόντα αὐτῶν. Εἶνε ἄλλη τις ἀντιπροσωπία τοῦ λαοῦ, διαφέρουσα τῶν βουλευτῶν διότι οὗτοι εἰσὶν προωρισμένοι μόνον πρὸς συζητήσιν καὶ παραδοχὴν νόμων ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῶν πολιτῶν, πρὸς κανονισμὸν τῶν φόρων καὶ δαπανῶν τοῦ κράτους, καὶ πρὸς ἐξελέγησιν τῶν παρανομῶν τῶν ὑπουργῶν, καὶ ἡ καὶ οὗτοι ὡς ἄνθρωποι ἐνδέχεται νὰ πλανηθῶσιν εἰς τὰς κρίσεις των, ἢ νὰ καταχρασθῶσιν, καθάπερ καὶ πάσα ἄλλη ἐξουσία· ἀλλ' ὁ τύπος ἰσάμενος ὑπεράνω πάντων δέον νὰ παρατηρῇ ὡς φύλαξ καὶ ἀντιπρόσωπος τῶν κοινῶν συμφερόντων, καὶ νὰ ἐξελέγη τὸ ἀλυσιτελεῖς, καὶ νὰ ὑποστήρῃ τὸ λυσιτελεῖς. Ἐκφράζει τὴν ἐπικρατοῦσαν γνώμην τοῦ λαοῦ, τῆς ὁποίας αὐτὸς προηγείται, καὶ τὴν ὁποίαν διαπλάττει διὰ τῆς συζητήσεως καὶ τῆς ἐπισταμένης κρίσεως ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτοῦ.

Μέγας λοιπὸν καὶ ὑψηλὸς ὁ προορισμὸς τοῦ τύπου, οὗτος ἀπαιτεῖται νὰ ἦνε ἐγκρατής τῆς καταστάσεως καὶ τῶν εὐλόγων ἢ μὴ ἐπιθυμιῶν τοῦ λαοῦ, νὰ διαφωτίσῃ αὐτὸν καὶ διαπλάτῃ κατὰ τὸ προσήκον· ταῦτο χρόνος καὶ εἰς πάσαν ἐξουσίαν νὰ ὑποβάλλῃ καὶ ὑποδεικνύῃ τὰ προσήκοντα, καὶ ἐμφρόνως νὰ ἐξελέγη καὶ προλαμβάνῃ πάσαν πράξιν ἀσύμφορον τῷ λαῷ.

Ὁ δημοσιογράφος λοιπὸν πρέπει νὰ ἦνε ἐλεύθερος πάσης ὑπηρεσίας δημοσίας, πρέπει νὰ ἦνε εἰς ἐπαρῆν μετὰ τοῦ λαοῦ, καὶ καλῶς νὰ γνωρίζῃ τὰ συμφερόντα αὐτοῦ, πρέπει νὰ ἦνε ὁ μᾶλλον ἱκανὸς προσῶν τῆς διανοίας, κάτοχος ἀρετῆς καὶ ἱκανότητος, ἀνεξαρτήτων ἀναγκῶν, καὶ κάτοχος ἐπιστημῶν καὶ πολλῶν γνώσεων, καὶ ἐν συνόλω ἐμπλεὲς πατριωτισμοῦ, διότι ὁ πατριωτισμὸς εἶνε ἡ βάσις τῆς τηρήσεως τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος (ἄρθρ. 110 τοῦ Συντ.) εἰς τὴν σημαντικὴν ταύτην ὑπηρεσίαν τῆς Πατρίδος ἕκαστος καλῶς κατηρτισμένος κατὰ τ' ἀνωτέρω πολίτης δικαιούται νὰ καταλέγηται, καθὼς δικαιούται καὶ ἕκαστος ὑπερέχων κατ' ἀρετὴν καὶ ἱκανό-

Κ Η Π Ο Σ

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Προχθὲς ὁ κύρ Φιλήμονας μ' ὄλο του τὸ φουσατό
 Ἐβάπτισεν ἕνα παιδί ἀρσενικὸ ἀφράτο.
 Ἐτὴ φλογερὴ του ἀγκυλιὰ σφικτὰ τὸ ἔβαστουσε,
 Καὶ ὄλοεν τὸ χάιδουσε καὶ τὸ γλυκοφιλοῦσε.
 Μὲ φύλλα τοῦ Αἰῶνός του, τὸ εἶχε φασκιωμένο,
 Κ' ἐκεῖνο ὄλο ἔσκουζε τὸ κακομοιριωμένο.

Κοντὰ στεκόταν ὁ Ζωγλὸς μὲ ἕνα θυμιατήρι,
 Καὶ παρεκεῖ ὁ Χοιδᾶς μ' ἕνα χοντρὸ φαλτήρι.
 Καὶ γύρω γύρω στέκονταν χωρὶς μιλιὰ σὰν στυλοί,
 Ὅλοι τοῦ Τιμολέοντα οἱ δημοκράτες φίλοι,
 Καὶ ὁ καθεὶς τους βάσταγε ἴστὸ χέρι τὸ καπέλο,
 Καὶ μὲς στὴ μέση ἦτανε ἕνα βελὺ μαστέλλο.

Κ' ἐκεῖ, ἐκεῖ ποῦ ἦτανε μεγάλη ἡσυχία,
 Κ' ἀπὸ κανένα τσιμουδιὰ δὲν ἀκούεσιν καμμιά,
 Ἐτήκωσε ὁ Χοιδᾶς ὁ Ῥόκος τὸ κεφάλι,
 Καὶ τεχνικὰ ἀρχίνησε ἡχο βαρὺ νὰ ψάλλῃ,
 Κι' ἀμέσως ὁ Φιλήμονας τὰ χέρια του γυμνῶνει,
 Κι' ἀρχίζει τὸ μωρὸ Πανὰ σιγὰ νὰ ξεφασκιώνῃ.

Ἀφοῦ πρὸς τὸν ἐγύμνωσε, καὶ ἦτανε τσιτσιδί,
 Τὸ ἔτριψε καλά καλά μ' ἕνα χοντρὸ κρομμύδι,
 Νὰ γείνη ντουρός, δυνατός, καὶ ὅ,τι καὶ ἂν λήῃ
 Ὡτὰν κρομμύδι καυτερό νὰ τσοῦξῃ καὶ νὰ καίῃ.
 Κι' ἀμέσως εἰς τὰ χέρια του ψηλά τότε σηκώνει,
 Καὶ ἴστὸ μαστέλλο τρεῖς φορὰς βαθυὰ βαθυὰ τὸν χώνει.

Βαπτίζω, λέει, τὸ μωρὸ ἔτοδοτ' ὅτ' ὄνομά μου,
 Νὰ πάρῃ τὴν σοφία μου καὶ τὴν παλληκαριά μου,
 Οἱ λόγοι του νὰ χουὶ φτερά, καὶ ὄλα νὰ τὰ ξέρῃ,
 Καὶ ὄλους τοὺς καχοὺς ἐχθροὺς νὰ παίρνῃ εἰς τὸ χέρι,
 Κι' ἄμα δὲν τοῦ δίνουνε ψωμάκι, νὰ φωνάζῃ,
 Ὅλο σὺ γὰρ ἴσῃ νὰ χαλᾷ, νὰ σκούξῃ, νὰ γρινιάξῃ.

τητα και τοπος... η μερι της πρωτοποριας, αλλαχτως...

Ο τυπος λοιπον... λουδ, εις την ανακαταστασιν των...

Αλλ' ενα χειρις... φελής γίνηται... καθοδηγείται υπό της φρονιτειας...

Η εφημερις λοιπον... μεσον βιοποριστικόν, αλλα δυναμεις...

Παρ την ανωγειαν... που πασειουσαν, ο τυπος κατέστη...

Βαπτίζω πάλι το μωρό... Να μισηθι τα θαυμαστά... Όταν κι εμένα γήγορα...

Να γεινη όπως λαχταρώ... Είπε αυτά και τό βγαλε εύθς...

μοσιονομας... ουτε καταμεριχαι οι...

Τό Σύνταγμα... ομοσιονομας, ουτε καταμεριχαι...

Προσφορα... ομοσιονομας, ουτε καταμεριχαι...

Πρέπει λοιπον... ομοσιονομας, ουτε καταμεριχαι...

Και πάλι ο Φιλήμονας... Και τ' άκαλό του το κορμι...

χει πατριωτικόν... ουτε καταμεριχαι οι...

Πολύ και άστας... ουτε καταμεριχαι οι...

Διά του εκ Σύρου... ουτε καταμεριχαι οι...

Ο συνγραφεύς... ουτε καταμεριχαι οι...

Κ' εκεί οι με πολλή... ουτε καταμεριχαι οι...

Που στην Αθήνα... ουτε καταμεριχαι οι...

ΔΙΑΦΟΡΑ

Υπαρχει εν Αθήναις... ουτε καταμεριχαι οι...

Η εταιρία αυτή... ουτε καταμεριχαι οι...

Ο εν άδεια... ουτε καταμεριχαι οι...

Η ΤΥΦΛΟΜΕΙΑ

Με δύο κορίτσια... ουτε καταμεριχαι οι...

Και με φίλια... ουτε καταμεριχαι οι...

το σφω... ουτε καταμεριχαι οι...

Η τρώς διεύθυνση... ουτε καταμεριχαι οι...

Τα τέκνα... ουτε καταμεριχαι οι...

Εγύριζα, εφύριζα... ουτε καταμεριχαι οι...

Με κοριττάκια... ουτε καταμεριχαι οι...

θινη αρχηγούς... ουτε καταμεριχαι οι...

Εξ Τριπόλεως... ουτε καταμεριχαι οι...

Κακώς έχουσι... ουτε καταμεριχαι οι...

Μη με τράβας... ουτε καταμεριχαι οι...

Νά μου τ' άβγάλουν... ουτε καταμεριχαι οι...

ΚΑΘΡΕΪΤΗΣ

ΚΑΤΙΝΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Περιπόθητός μου και έρασμία Κατίνα.

Δεν είμπορα ούτε μίαν λέξιν να χαραξώ με την πέναν μου, διότι η χείρ μου τρεμει, ως θάλασσον, το όποιον φέρουγ ακόμη ζωντανόν εις τα ψαράδικα. Όταν εβλή εις την ενθυμηρίν μου, ότι γυεις ήτον ή τελευταία παραστάσις εις το Φαλήρον, τα δάκρυα με κουνουν και απομεινω ως στήλη άλατος. Όταν ενθυμήθω, ότι γυεις ήτον ή τελευταία βραδύα όπου επήλθην εις το Φαλήρον, γεινομαι μανιώδης, τρελλός και κλαιώ ακαταπαύστως ως μωρόν παιδίον, το όποιον ζητει την γαλακτοφόρον βόταν της μητρός του. Χθές το βράδυ εκάθόμην άλατος και γεκρός πλησίον εις την βιβλιοθήκην μου, κρατών μεταξύ των δύο χειρών μου την στροβιλίζουσαν κεφαλήν μου, ητις εκαιεν ως λαβα ήσαιτίου και εκει όπου εκάθόμην κατ' αυτον τον τρόπον εισήλθον εις τον μυελόν μου ολαι αι ευτυχιαι εκείναι, τας όποιας εδοχήμασα εις τον αρωματωδή και ζεφυριτιον όριοντα του Φαλήρου, και άμέσως επηλώθην ως τρομαζας ήπος ήρχισα να περιπατώ με άγρηγορα και ταχέα βήματα εις το όωματίόν μου, και τώση με κατέλαβε μανιώδης άπελπισία, όπου εξαπίτης κατεξέσχιστα εις μυρία τεμάγια πολλά βιβλία της βιβλιοθήκης μου, και πολλά φύλλα από το Ρωμαϊκόν Δίκαιον του Καλλιγά, δεν μου έβλασαν παύτα, άλλ' ακαριαίως κατεξέσχισα και την γραβάταν μου, και το ώραιον κελάρον, όπου ήγορασα προχθές από τον Πουγά, και όταν το εφο-

ρου, μου έλεγεσ ότι σ' άρασω πολυ με αυτό το κολάρον. Αφού λοιπόν τα πάντα έφερον εις την καταστροφήν επεσα ως αποκαμωμένος και άπρηυθής όδοιπόρος εις την σιδηράν και με καταλεύκουσ σινδόνας στροβιλίζουσαν κλίτην μου. Προσπάθουν με διαφόρους και πολλους τρόπους μήπως κομηθώ και καταπαύση ή θεση της κεφαλής μου, άλλ' εις μάτην. Ο Διοσκουδ έσειγε με ταχέα πτερά μακράν απο ε.ε. Επαύθην εκ της κλίτης μου, και εβλήθη εσω, δια να αναπνεύσω την νυκτειον βαλσαμώδη αυρα. Επήγα και εκάθισα μόνος εις την πλατείαν της Ομονοίας, εις το κάθισμα, εις το όποιον συνειβίσαμεν να καθίωμεν. Η ώρα ήτο μία της νυκτός. Η καταιγίς νηκεια και άκρα ήσυγία, μόνον απο το κροσσέσιον του Κ. Κουτσουκου ήκουον ρωγας και γέλωτα. Απο όρωτής ερυστα αρμονικώς εις τα δένδρα της Πλατείας. Η σελήνη ως νιμφη έντροπαλή και πλήρης μελαγχολίας έσποχετο από το κιατανταχού μου όρος. "Ω! τί καμποι έσπέρασ; Επάλισα δώω σχεδόν ώρας, και ένθυμούμην άεννάως τας ευτυχίας μου, αι όσους επέρασαν ή ανεπιστρέπται, και δεν θα επανέλθουν πλιέτοχον. Τοιαύτα θεινά πάτω, περιπόνητός μου Κατίνα, από την ήμέραν εκείνην ήρωπος ήτος ή τελευταία παραστάσις εις το Φαλήρον. Ένθυμείται πόσας ώρας και σεληνογωπίστους νυκτας έρεμβάζαμεν μόνου εις το παράλιον του Φαλήρου; Ένθυμείται πόσα έλέγομεν, και τι εκάμναμεν; Δεν επέραν μία έσπέρα όπου να μη ήσκι μετ' έμου. Πάντοτε σε ειχον πλησίον μου καθ' άνεπνεα την μυροθλον και ζωγονητικην αυραν του μελιταγούσ στόματάστου, και ήκουον έξω φρεών την αρμονικην, και άγγελικην λαλιάν σου, ή όποια με άρεθιβαθεν εις τας

αστερας, και με εκάμνε ευδαίμονα. Και τώρα τι θα γυιω, μακράν από σε, μόνος μου που θα περπατήσω; Εραται μαύρος χειμών. Θα άρχισουν και πάντες οι παταγώδεις βροχα, αι βροχαι, αι άστραται, οι κεραυνοί, αι τρικυβιαί, και συ θα κλειθής ως πτηνόνεις του σιένου σου, και έγω θα στροβιλίω ως ελαφρον παινούλον εις την κλίτην μου και αν ερωμαι ένιότε εις τον σιόν σου δια να σε ίδω, ή μαμμά σου ουδέ μίαν στιγμήν θα μές άσίνη μόνου. "Ω! αυτή ή μαμμά σου, τί κακή σου εινε! Δεν ειξεύρεις, Κατίνα μου, πώς τήν φοβούμαι! Μόλις κήκνω να σφειόμεθ' έσκι, και με βλέπεις εις το στόμα; Δεν τ' έλπω να σε ίδω ουδέ μίαν στιγμήν, όταν εινε ένωπίόν μου. "Αχ! Κατίνα μου! και πώς επέρασαν εκειναι αι νύκτες, όπου σε ήγα, όμενοι υπό της ήρωσπεροδης σελήνης, περιπατούσαμεν μόνου και ελέγαμεν πολλά, και κανεις δεν μές ήκουεν; "Αχ! "Αχ! "Αχ!

